

som jeg turde haabe derpaa, altid det vilde være vundet, at det var anerkjendt, at Staten havde at dække Beføstningen, ikke at give en Hjælp eller et Bidrag dertil, hvordan man saa end senere maatte ville enes om at forandre Bestemmelsen af, hvor meget der udfraeves til denne Dækning. Min næste Bemærkning er den, at den høitærede Indenrigsminister har meent at gribe mig i nogen Forvirring i min Paastand i Henseende til Beregningen af Prisen, saa jeg skal efter hans Mening have regnet, at 120 Rbd. var den tilstrækkelige Priis for en Hest, og saaledes glemte, at der dog ogsaa maatte regnes Noget til Afdrag heri paa Grund af Værdien af den caserede Hest. Men det fremgaaer ikke af mine Udtryk og var heller ikke min Mening. Der er regnet som den høieste Priis 135 Rbd., og jeg har derfor fuldkommen Berettigelse til at tage de 15 Rbd. med som de, der skulle erstattes ved Prisen for den caserede Hest. Men her at strides om, hvorvidt det er rettere at ansætte 40 end 15 Rbd. for den caserede Hest, vil naturligviis ikke føre til noget Resultat. Jeg bemærker det kun, for at gøre gjældende, at jeg ret vel har erindret, at der bliver et Skrog af en Hest tilbage (Munterhed!). Ligeledes har den høitærede Indenrigsminister gjort opmærksom paa, at det nok ikke var det rette Sted, hvorpaa jeg kom frem med den Ditring, at man skulde bevilge noget mere, end Gjennemsnittet i strengeste Forstand vilde være, naar det skulde gaae paa Statens Regning. Men jeg maa i den Henseende tilslade mig at gøre opmærksom paa, at, naar Staten henvender sig til en vis Klasse af sine Undersaatter i Særdeleshed og siger: „Jeg vil slutte en Contract med Eder, men der er det Giendommelige derved, at jeg selv foreskriver alle Contractens Betingelser“, saa kunde den anden Part have god Grund til at give det Svar: „Ja vel, vi ville finde os i det og gaae ind paa Contracten, men det forekommer os, at en lille Smule Faveur i Beregningen maa finde Sted paa vor Side, hvem der bliver paabyrdet og paanødt en Accord, som vi hellere ville være aldeles frie for.“ Og i denne Sammenhæng synes det nu vel værd at lægge Mærke til, at, hvad

enten man antager det sandsynligt, at en Hest kan leve som brugbar i 11 Aar eller i 10 Aar eller i 9 Aar, saa er det aabenbart og vitterligt nok, at det vil meget hyppigt forekomme, at den i det enkelte Tilfælde ikke lever saalænge, og at saaledes mange Districter kunne lide store Tab. Dette formindskes vel, hvad den høitærede Indenrigsminister har gjort gjældende imod mig, derved, at man kan holde sig til de større Districter og ikke indrette de aldeles smaa, og det har ogsaa været mig bevidst. Men, selv om man alene tænker sig de større Districter, saa vil Enhver dog indrømme, at der kan falde særdeles Uheld ogsaa over en saadan større Kreds, at der i en saadan kan udbrede sig smitsom Syge blandt Hestene og ikke blot røve private Folk mange Hundrede Dyr, men navnlig ogsaa berøve Districtet dets Heste, og et saadant District vil saaledes kunne faae en temmelig stor Udbetaling paa een Gang fremfor de andre. Noget Saadant skulde man, formener jeg, i det Hele see hen til og derfor gjøre Beregningen noget gunstig for dem, man, som allerede sagt, paanøder en Contract, om hvilken de hellere vilde ønske, at de vare frie for den.

Hvad det angaaer, som en høitæret Rigsdagsmand har bemærket imod mig, at ved dette Forslag vilde Udgifterne blive forøgede imod hidtil, saa skal jeg ikke nægte det. Beregningen er imidlertid ganske klar; naar Hestene hidtil have kostet 21,000 Rbd., saa vilde de efter mit Forslag komme til at koste 21,000 Rbd. til; thi, naar man avancerer Marsbetalingen fra 12 til 24 Rbd., saa bliver Beløbet naturligviis det Dobbelte. Og hertil vilde saa efter mit Forslag endnu komme lidt over 1000 Rbd., dersom man antog, hvad jeg vel nu ikke tør haabe, den foreslåede Assurance. Men herved turde saa ogsaa hele Udgiftsforøgelsen anses for at være afgjort.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun, i Anledning af den sidste ærede Talers Dittringer bemærke, at det igaar under Discussionen af Krigsministeren blev anført, om jeg ikke tager feil, at Gjennemsnitsprisen paa en Udsætterhest var mellem 30 og 70 Rbd., at saaledes havde det stillet sig i en temmelig lang Arrække. Med Hensyn til den Maade,